

панери. Ана гледа катуна, оглежда широко, наоколо — тишина и слънце; само крѣсъкътъ на нѣкоя циганка звѣни непрекъснато като разклатенъ звѣнецъ изъ топлия въздухъ. Това е тѣхната кжща: широкото поле и небето.

Вечерята приближава. Предъ циганскитѣ шатри пламватъ огньове, ковачитѣ спиратъ, кошничаритѣ само плетятъ още, насѣдали около огнищата. Тамъ сж и децата. Две циганки изтърсватъ пълнитѣ си торби на постлана чержица, падатъ изпросени кжсчета хлѣбъ, зърна отъ бобъ, орѣхи, сирене, донасятъ гърнета съ боба, разграбватъ лъжицитѣ. Озарявани отъ свѣтлината на огньоветѣ, всички мълчаливо ядатъ, бутатъ се, избухва понѣкога кавга, но тежката ржка на циганина ги укротява.

Следъ вечерята се вдига наново врѣва въ катуна. Една циганка хваща даарето, мжжътъ ѝ улавя цигулката. Отгоре на ясното небе висятъ като натежали жълти круши звездитѣ, шурчетата приспиватъ земята, огньоветѣ горятъ и леко се понася звука на цигулката. Даарето ситно звѣни, цигулката извива нѣкаква стара пѣсенъ, която се разнася изъ тъмното поле като че ли идва дълбоко нѣкъде изъ земята, изъ миналото. Така сж пѣли и свирили дѣдитѣ имъ, така ще пѣятъ и внуцитѣ. Ана седи до шатрата, облегла глава на опъната черга и почва своята позната, селска пѣсенчица. Нейниятъ гласъ е тънъкъ, сладъкъ и чистъ и се разлива полека, тихо, като че ли медъ прецежда съ устата си. Какво пѣе, за кога е тая пѣсенъ? Може би това е нейната мѣничка душичка, която лети надъ земята; може би това е мжката ѝ, или спомена за майка и баща?

Изведнажъ, циганинътъ остави цигулката и леко удари жена си.

— Стой!

Циганката учудена отпусна даарето.

— Какво има?

— Мълчи! Чуешъ, какъ хубаво пѣе!

— Та какво отъ това?